

**HAMSTER-
SAURUS
REX**

Originele titel: *Hamstersaurus Rex*
© Amerikaanse editie: HarperCollins Publishers, 2016
tekst: Tom O'Donnell
illustraties: Tim Miller
Gepubliceerd in overeenkomst met HarperCollins Publishers

© Nederlandse editie: Condor, 2018
vertaling: Hanneke Majoor
vormgeving omslag en boekverzorging: Studio Cursief, Irma Hornman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijcondor.nl
www.kinderboeken.nl

ISBN 978 94 9289 9163
NUR 283

HOOFDSTUK 1

S**OMMIGE SCHOOLDIEREN** worden legendarisch. We hebben allemaal gehoord over de eend van de Hoeksteenschool die een elektrische punten-slijper kon bedienen. En dan had je Bert natuurlijk, de kameleon waarvan de zesdegroepers van mevrouw Simons zweren dat hij een keer een ruitpatroon kreeg. Sommige kinderen op de school van mijn neef hebben het nog steeds over een goudvis die een kwartier in de toekomst kon kijken, maar helaas de pech had dat hij niet kon vertellen wat hij had gezien. Want, nou ja, hij was een goudvis.

Hoe indrukwekkend deze schepsels ook mogen zijn, ze kunnen geen van alle de vergelijking met Hamstersaurus Rex doorstaan. Hij was een reus

onder de knaagdieren, een volksheld voor alle tijden. Hij was de trots van meneer Rolands groep acht. En boven alles was hij mijn vriend.

Niemand wist waar Hammie Rex vandaan kwam. We wisten alleen dat er een hamsterkooi in de hoek van de klas stond toen we na de herfstvakantie weer op school kwamen. Meneer Roland leek net zo verbaasd als wij.

‘Nou, jongens, blijkbaar hebben we een hamster,’ zei hij schouderophalend. ‘Niemand op deze school vertelt mij ooit iets.’

‘Ik wou dat de hamster een schildpad was,’ zei Tina Lopes. ‘Zouden we hem nog kunnen ruilen bij de dierenwinkel?’

‘Ik wed dat we er wel honderdvijftig slakken voor kunnen krijgen als we hem terugbrengen,’ zei Wilfred Wever. Wilfred had thuis een hele hoop slakken. Blijkbaar was dat nog niet genoeg.

Ik keek in de kooi. Op het eerste gezicht leek het

een normale hamster: oranje vacht, roze neus, zwarte kraal oogjes. Toen deed hij zijn mond open en maakte een raar grommend geluid. De andere kinderen schrokken ervan. Al was hij niet groter dan een muffin, deze hamster was nergens bang voor.

‘Ik vind de nieuwe hamster cool,’ zei ik en maakte een snelle schets van het beestje in mijn opschrijfboekje.

‘Neuh, ik vind hem stom,’ zei Stier van der Kop, die vanaf de andere kant van de klas naar me stond te gluren. Zijn echte naam was Kees, maar alleen de leraren noemden hem zo.

‘Kappen, Stier,’ zei Beau Bellini. Ze is mijn beste vriendin, en ze is nergens bang voor.

‘Hou eens op, jongens,’ zei meneer Roland met een frons.

Martha Snoes stak haar hand op. ‘Eh, Arnold, mag ik alsjeblieft iets tegen de klas zeggen?’ vroeg ze. Stier was de enige die niet met zijn ogen rolde.

‘Ja, Martha,’ zei meneer Roland. ‘Maar je moet me echt meneer Roland noemen, oké? We hebben het hier al vaker over gehad.’

Ze knikte en wendde zich toen tot de klas. ‘Klasgenoten, ik wil jullie erop wijzen dat het misschien wel lijkt alsof zo’n beestje alleen maar leuk is, maar in werkelijkheid is het een grote verantwoordelijkheid waar jullie waarschijnlijk nog niet klaar voor zijn.’

‘O, hoezo?’ vroeg Beau. Niemand werkte haar zo op de zenuwen als Martha Snoes.

‘Omdat de meesten van jullie niet goed opletten en eerlijk gezegd nogal onvolwassen zijn, Beau. Ik heb een online test gedaan en daar kwam uit dat mijn mentale leeftijd vijfenveertig is, dus...’

‘Zo moeilijk is het niet om voor een hamster te zorgen,’ zei Beau. ‘Je geeft hem elke dag eten en water en een keer per week nieuw zaagsel. Ik denk dat we dat wel aankunnen.’

‘Nou, mijn oom Ton is toevallig zoöloog en gespecialiseerd in hamsters en hij zegt dat het echt veel ingewikkelder is,’ zei Martha met een zelfvoldane uitdrukking op haar gezicht. ‘Ik denk dat we het beste iemand kunnen aanwijzen – iemand die bekendstaat als heel, *heel* verantwoordelijk – en haar dan de taak

geven om voor ons geliefde nieuwe klassendier te zorgen.’

Meneer Roland zuchtte. ‘Ja, vooruit Martha, jij mag de hamsterwachter zijn.’

Ze gilte van blijdschap – een behoorlijk veront-rustend geluid. ‘O, heel erg bedankt Arn- eh, ik bedoel, meneer Roland. Krijg ik ook een ID-kaart aan een koord waarop staat dat ik hamsterwachter ben?’

‘Nee,’ zei meneer Roland.

‘Dan maak ik er zelf wel een,’ zei Martha.

‘Doe wat je niet laten kunt,’ zei meneer Roland. ‘Oké. Wie is er klaar voor een les over de geuzen?’

‘Pardon, meneer Roland.’ Martha had haar hand weer opgestoken.

Meneer Roland wreef over zijn slapen. ‘Ja, Martha.’

‘Ik denk dat de nieuwe hamster een naam moet krijgen.’

‘Prima.’

‘Als hamsterwachter beslis ik hierbij dat de hamster Tandendorstel heet.’

Dat veroorzaakte een koor van boegeroep bij de andere kinderen.

‘Nee, nee, nee,’ zei Caroline Minderop. ‘We noemen hem Xander de Kraker.’

Nog meer boegeroep.

‘Wat dachten jullie van Sloompie?’ zei Wilfred Wever.

Nog meer boegeroep. Misschien was Wilfred alleen goed in slakkennamen?

‘Ik vind dat we de hamster Martha junior moeten noemen,’ zei Stier. Het boegeroep stopte. Iedereen keek hem aan zonder iets te zeggen. ‘Nou, weet ik veel. Boeien,’ zei hij. ‘Man, hou allemaal je kop.’

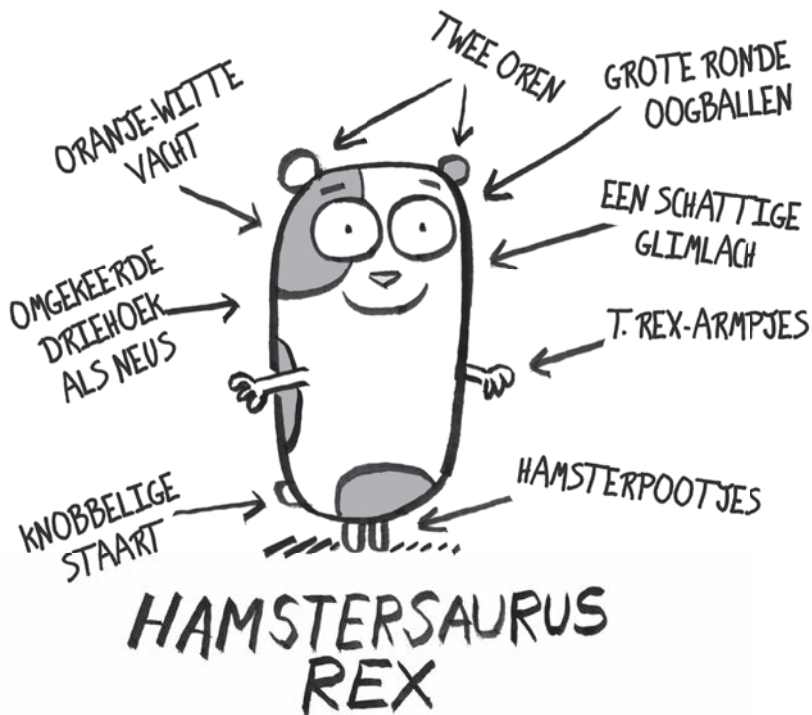
Plotseling flitste de perfecte naam door mijn hoofd. Ik durfde niks te zeggen, bang om Stier nog meer te ergeren. Ik schreef de naam op een papiertje en gaf het aan Beau toen meneer Roland niet oplette.

Beau las het briefje en knikte tevreden. ‘We noemen hem Hamstersaurus Rex,’ zei ze tegen de klas. ‘Punt uit.’

Ze starden nu allemaal naar haar. Als ik het had gezegd, had niemand naar me geluisterd. Maar de meeste kinderen vonden Beau aardig.

‘Kijk maar naar zijn korte T. rex-armpjes,’ zei Beau. Ze haalde haar schouders op alsof het volstrekt duidelijk was.

De klas keek. Iedereen was het erover eens dat zijn armpjes echt heel klein waren.

‘Ik weet niet, Beau,’ zei Tina. ‘Ik zie dat wel van die armpjes. Maar hoe lijkt hij verder nog op een dinosaurus? Hij...’

De hamster gromde weer.

Dat gaf de doorslag. De klassenhamster van groep acht heette officieel Hamstersaurus Rex.

Iedereen leek er blij mee, behalve Stier. Hij moest wel heel erg gehecht zijn geweest aan de naam Martha junior.

‘En nu die geuzen,’ zei meneer Roland. ‘Vroeger, in de zestiende eeuw, namen de geuzen het op tegen de Spaanse overheerser...’

‘Pardon, meneer Roland.’ Martha had haar hand weer opgestoken.

‘Martha,’ zei meneer Roland met opeengeklemd kaken. ‘We hebben vanmorgen al veel tijd verloren door dat gepraat over hamsters, dus als de zin die je nu wilt zeggen het woord “hamster” bevat, vraag ik je om hem niet uit te spreken. Oké?’

Ze knikte.

‘En, bevat de zin die je wilt gaan zeggen het woord hamster?’

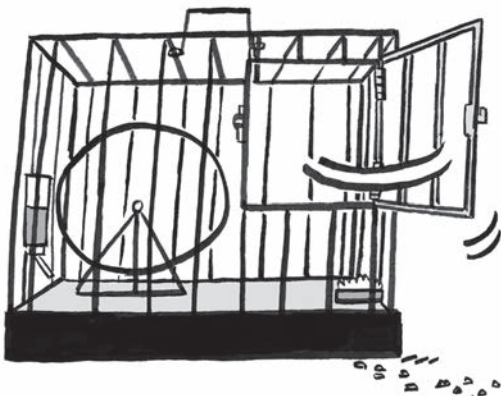
Martha schudde haar hoofd.

‘Oké dan,’ zei meneer Roland. ‘Wat is er?’

‘Als officiële begeleider van een specifiek soort knaagdier, wilde ik even zeggen dat dat specifieke soort knaagdier is verdwenen.’

‘Wat?’ zei meneer Roland.

‘Kijk maar,’ zei Martha. Ze wees naar de kooi. En inderdaad, hij was leeg. Het kleine deurtje hing open.

‘Nou, jongens,’ zei meneer Roland en hij krabde zich op zijn hoofd. ‘Blijkbaar hebben we geen hamster meer.’

HOOFDSTUK 2

DE HELE VOLGENDE WEEK werd Hamstersaurus Rex door niemand gespot. De meeste andere kinderen leken hem te zijn vergeten. Maar Martha Snoes niet. Die bleef haar koord met zelfgemaakte hamsterwachterkaart dragen.

Ik was hem ook niet vergeten. Voor schooltijd zocht ik overal in onze klas naar tekenen van leven. Tussen de lessen door ging ik op zoek in de gangen. Ik vroeg kinderen uit andere klassen of ze hem gezien hadden. Ik hing zelfs 'Hamster vermist'-posters op, gemaakt door ondergetekende. Niks. Beau vond me gestoord, maar ik bleef hopen dat hij op een dag terug zou komen. Al had ik hem maar vier minuten gekend, ik kon er niks aan doen; ik vond het een leuk beestje.

Op dinsdag na school maakte ik een vreselijke fout. Toen ik keek of Hamstersaurus Rex zich mischien in de kraan van de wastafel in de jongens-wc's op de eerste verdieping had verstopt, sproeide ik per ongeluk water in het rond. Nou ja, niet echt in het rond. Het meeste spoot recht op het T-shirt van Stier van der Kop.

'Aaaah!' riep Stier woedend. 'Sukkel, mijn hele shirt is nat!'

'Stier! Ik had je niet gezien. Hier, laat mij dat maar even doen.' Ik pakte een papieren handdoek om het shirt droog te deppen. Er stond een plaatje van een brakende zombie op. 'Ik weet niet of dat het minder erg maakt, maar ik weet bijna zeker dat water niet vlekt.'

'Is dat een grap, of zo?' Stier keek me aan, zijn ogen tot spleetjes geknepen. 'Je weet dat ik de vrije band in karate heb, toch?'

'Vrije band?' zei ik.

'Ja. Dat is de band boven de zwarte,' zei Stier. 'Die is zo moeilijk te krijgen dat niemand er zelfs maar van weet. Voor de eindproef moet je een steen met een kopstoot in tweeën breken.'

'Wauw, dat is geweldig,' zei ik. 'Gefeliciteerd met

je vrije band. Hoera voor Stier!' Ik wil mezelf niet beter voordoen – ik was aan het slijmen.

Stier fronste. 'Is dat sarcasme? Je denkt dat je zo leuk bent, hè, met je grappige tekeningetjes. Man, je zou het nog geen minuut volhouden in de dojo. Weet je wat er zou gebeuren?'

'Eh... wat?'

'Dit: iiiiee-ha!' gilde Stier en gaf de prullenbak een stoot. Die wiebelde even en viel toen om, waardoor er een hele hoop natte papieren handdoeken op de vloer terecht kwam.

‘Wacht...’ zei ik, echt in de war. ‘Ben ik de vuilnisbak in dat scenario? Of de vent die hem aanvalt?’

‘Hou je kop,’ snoof Stier. Hij hield zijn knokkels vast en klemde zijn kaken op elkaar van de pijn. Jij en ik hadden misschien wel geraden dat je hand pijn doet als je tegen een metalen voorwerp stompt. Stier moest dat soort dingen eerst zelf uitvinden.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat ik door jou gedwongen ben om mijn karate uit woede te gebruiken,’ zei hij. Met een van pijn vertrokken gezicht strekte hij zijn vingers. ‘Daar ga ik je voor vermoorden.’

Dat was mijn signaal. Ik rende langs hem heen de deur uit en de gang op.

‘Kom terug, Sam!’ riep Stier achter me.

Ik rende voor mijn leven.

Je moet begrijpen dat rennen voor mijn leven niet mijn meest favoriete bezigheid is. Rennen staat altijd

laag op mijn lijstje, wat de reden ook is. Ik lees graag stripboeken. Discgolf met Beau is leuk (ook al win ik nooit). Ik steek ook graag mijn handen in een paar schoenen om te doen alsof ik een paard ben (hmm... misschien moet je dat laatste maar aan niemand doorvertellen). Maar de laatste tijd bracht ik wel een heel groot deel van mijn vrije tijd door met rennen voor mijn leven. Dankzij Stier stond die gedwongen hobby nu op nummer één.

Dat kwam allemaal door mijn echte lievelingsbezigheid: tekenen. Ik hou ervan om dingen te tekenen. Dat was altijd al zo. Andere kinderen vonden het wel cool, bijna zoiets als goochelen. Vorig jaar veranderde dat.

Ik had net geleerd om robots te tekenen die elkaars hoofd eraf slaan, en ik wilde nu aan mijn vaardigheden als karikaturist werken. Om te oefenen

tekende ik een karikatuur van elk kind in onze klas. Ik ging ze natuurlijk aan niemand laten zien (oké, ik heb ze wel aan Beau laten zien. Ze moest lachen om die van haar). Maar op een dag liet ik mijn schetsboek per ongeluk in de bibliotheek liggen. Caroline Minderop vond het, en al snel had iedereen zijn eigen portret gezien. Ze waren allemaal behoorlijk boos, behalve Martha Snoes, die griezelig geveleid was. Stier van der Kop was het allerkwaadst van iedereen. Ik geef toe dat de stinklijnen om zijn hoofd misschien iets te ver gingen.

Ik was nog steeds niet al te populair bij de andere kinderen, maar Stier was de enige die me wilde vermorzelen. Voor zover ik kon zien, was mensen vermorzelen een van de drie dingen waar hij werkelijk om gaf – samen met horrorfilms en junkfood. Zonder een zombie-dvd of een zakje Smikkel Smaakpartjes met Mexicaanse teriyaki-bbq-smaak (een product van Glimlach NV™) om hem af te leiden, zat ik serieus in de problemen.

‘Ik ga je zo hard slaan dat je niet meer weet hoe je een staartdeling moet doen,’ schreeuwde hij terwijl hij me achtervolgde. ‘Reken maar dat je rapport achteruitgaat door dit pak slaag!’

Ik had maar één hoop: Stier zou me waarschijnlijk niet in elkaar slaan waar meneer Roland bij was. Ik rende naar ons lokaal. Toen ik slippend de hoek om schoot, zakte de moed me in de schoenen. De lichten waren uit. Het lokaal was leeg. Meneer Roland was al naar huis. Dat betekende dat de deur op slot was. In mijn wanhoop probeerde ik hem toch open te krijgen.

Succes! De deurknop draaide om. Ik dook naar binnen, deed de deur dicht en draaide hem op slot. Toen verstopte ik me op handen en knieën achter een rij tafeltjes. Ik zal eerlijk zijn: ik beefde als een rietje.

‘Waar ben je, Sam?’ riep Stier. ‘Als je maar niet in mijn dagboek zit te lezen. Daar staan persoonlijke dingen in – ik bedoel, ik heb helemaal geen dagboek. Hou je kop!’

Hij morrelde aan de deurknop, en die draaide om. Ik hoorde de deur openzwaaien. Ik sloeg mijn hand voor mijn gezicht. Meneer Roland had de deur natuurlijk wel op slot gedaan voor hij wegging, maar het slot was stuk! Stier stapte naar binnen.

‘Ik weet dat je hier bent, Sam,’ zei hij. ‘Geloof me, ik moet zo vaak nablijven dat ik elke centimeter van dit lokaal ken. Je kunt je niet verstoppen. Ik vind je

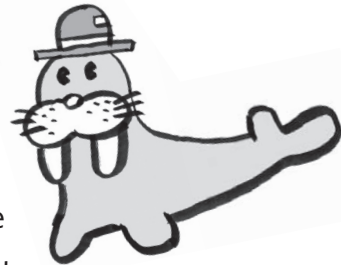
toch wel. Ik ben net een moderne Sunblock Holmes.'

Ik kroop stilletjes langs de rij tafeltjes. De situatie werd nu echt wanhopig. Ik keek om me heen, op zoek naar iets wat me zou kunnen redden.

Rekenmachine? Nee.

Tube verf? Nee.

Walrus-handpop? Nee.

Ik kon niet verder. Ik zat in de hoek van het lokaal, recht onder het

grote, misvormde model van het zonnestelsel dat aan het plafond hing. Er was ons verteld dat iemand dat ding vorig jaar van oude stuivers en plastic-folie had gemaakt voor iets wat ze de natuur & techniek-avond noemen. Het was vreselijk, maar het was te zwaar om te verplaatsen, dus liet meneer Roland het hangen.

'Gevonden,' zei Stier.

Ik draaide me om. 'Hé, Stier,' zei ik zo nonchalant mogelijk.

'Nu moet je je eigen lot kiezen, Sam,' zei hij. 'Wil je Nerdklapper?' Hij stak zijn linkervuist op. 'Of Sukkeldreuner?' Hij stak zijn rechtervuist op.

Ik probeerde tijd te winnen: 'Wat zijn de voor- en nadelen?'

'Kappen met tijdrekken, Sam.'

'Oké, oké. Zei je dat er eentje Nerdwapper heette?'

'Nerdklapper! Nerdwapper is een belachelijke naam voor een vuist.'

'Tuurlijk, sorry...'

Vanuit mijn ooghoek zag ik boven me iets bewegen. Er rende iets over de touwen van het zonnestelsel.

'In dat geval,' zei ik, 'ga ik misschien voor Sukkelleuner?'

'Het is Suddreuner!'

schreeuwde Stier. 'Je neemt dit blijkbaar helemaal niet serieus! Daar word ik zo...'

We hoorden allebei een grom.